

Håb; digt af Friedrich Schiller

Håb

Af Friedrich Schiller (1797)

Menneskets drømme og tale sig smykke,
med kommende, bedre dage;
mod fremtidens gyldne mål og lykke,
ser man det rende og jage.

Ældes, forynges, slig verden går,
Dog til forbedring dets håb alt står!

Til livet vier håbet ham ind,
muntre dreng af håbet omsvæves,
en yngling begejstrer dets trylleskin,
det med oldings grav ej ophæves;
slutter end graven hans trætte rend,
sit håb dog han planter på graven end.

Det er intet blændværk og indholdsløs smiger,
som i dårers hjerne er født;
Men fra hjertet det kommer, og højlydt siger:

Til noget bedre er vi født!

Hvad stemmen i hjertet således forklarer,
den håbende sjæl slet ikke bedrager.

(Inspiration til ovenstående poetiske gendigtning er hentet fra denne prosaoversættelse)

Originale tyske digt:

Hoffnung

Es reden und träumen die Menschen viel

Von bessern künftigen Tagen;

Nach einem glücklichen goldenen Ziel

Sieht man sie rennen und jagen.

Die Welt wird alt und wird wieder jung,

Doch der Mensch hofft immer Verbesserung!

Die Hoffnung führt ihn ins Leben ein,

Sie umflattert den fröhlichen Knaben,

Den Jüngling begeistert ihr Zauberschein,

Sie wird mit dem Greis nicht begraben;

Denn beschließt er im Grabe den müden Lauf,

Noch am Grabe pflanzt er – die Hoffnung auf.

Es ist kein leerer schmeichelnder Wahn,

Erzeugt im Gehirne des Thoren.

Im Herzen kündet es laut sich an:

Zu was Besserm sind wir geboren,

Und was die innere Stimme spricht,

Das täuscht die hoffende Seele nicht.

Se også: [Oversigt over danske artikler om Schiller / Schiller på andre sprog / Schiller på dansk](#)